

ПРОТОКОЛ

град София, 22 май 2020 година

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и втори май две хиляди и двадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГА ИВАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА

МИЛЕНА ПАНЕВА

при участието на секретаря Илияна Петкова и прокурор Кирил ИВАНОВ, сложи за разглеждане наказателно дело № 53 по описа за 2020 година, докладвано от съдия ДАНИЕЛА АТАНАСОВА.

На поименното повикване в 11.30 часа се явиха:

Подсъдимата и жалбоподател по делото Е. Й. К. редовно призована, не се явява.

В залата се явява нейният защитник адвокат Ж. Ж..

Не се явяват защитниците на подсъдимата, конституирани на основание чл. 91, ал. 2 от НПК, а именно Р. Н. Ш., редовно призована и Й. К. Ш. също редовно призован.

В залата се явява Р. Й. Д. законен представител на частния обвинител, граждански ищец жалбоподател по делото малолетната Н. Р. Д..

Не се явява другият ѝ законен представител С. П. Т.-Д..

В залата се явява повереникът на жалбоподателя, частен обвинител и граждански ищец адвокат М. Д..

С оглед на проявения значим обществен и медиен интерес по делото и с оглед необходимостта от осигуряване на публичност на процеса, в съответствие с правилата и мерките за работа на съдилищата в условията на пандемия приети с решение на съдийската колегия на Висшият съдебен съвет по протокол № 15/12.05.2020 г., изменени и допълнени по протокол № 16/19.05.2020 г., с оглед осигуряване публичност по настоящото дело съставът на съда е имал готовност да проведе излъчване на заседанието чрез видеострийминг на канала на Върховния касационен съд в ю-тюб, за което страните са получили надлежно уведомление.

При уведомлението обаче защитникът на подсъдимата адвокат Ж. и повереникът на частните обвинители и граждански ищци адвокат Д. са направили предварителен отказ да бъдат заснемани, позовавайки се на конституционното право за това.

Съдът представи възможност на страните да изразят становището си по същия повод, във връзка с възможността да заявят, дали поддържат изразеното несъгласие или вече имат позиция, която да дава възможност за видеоизображение без стрийминг.

Адвокат Д.: Нямаме против публичността на процеса. Не поддържаме становището си против излъчването на видеоизлъчване. Ние не сме изразили категорично несъгласието си. Бащата има право да вземе решение по този въпрос. Аз лично нямам възражение. Обществото има право да следи развитието на казуса и още повече 5 години са минали от това.

Адвокат Ж.: Аз възразявам срещу излъчването на съдебното заседание в канала на ю-тюб на Върховния касационен съд, тъй като считам, че едни човешки съдби не би трябвало да се превръщат в шоу. Актовете на Върховният съд са публични, така че всеки може да се запознае с тях при интерес.

Съдът, като взе предвид изразеното несъгласие на адвокат Ж. срещу видеострийминг на съдебното заседание по настоящото дело и с оглед гарантиране на конституционно установеното ѝ право да откаже да бъде заснемана и съответно да откаже да бъде включена във видеоизображение, намери, че публичността на процеса би могла да бъде гарантирана чрез аудиострийминг на съдебното заседание, което изключва заснемане на участниците и представяне на изображение на участниците в съдебното заседание.

С оглед на изложеното СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПУСКА провеждане на процесуалните действия по настоящото наказателно производство чрез аудиострийминг без видеострийминг и заснемане на участниците в процеса.

ОБЯВЯВА, че съдебният протокол от проведеното заседание ще бъде обявен публично, незабавно след неговото изготвяне с оглед изискванията на правилата и мерките за работа на съдилищата в условията на пандемия цитирани по горе.

ПРОКУРОРЪТ: Считам, че няма процесуални пречки по НПК, моля да се даде ход на делото

Адвокат Д.: Да се даде ход на делото.

Съдът намира, че са налице законоустановените предпоставки за даване ход на делото в днешното съдебно заседание, с оглед на което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО И ГО ДОКЛАДВА

Постъпила е жалба от частните обвинители и граждански ищци и жалба от подсъдимата.

СЪДЪТ намира че са налице предпоставките за даване ход на делото по същество, с оглед на което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО ПО СЪЩЕСТВО

Адвокат Д.: Поддържа касационната жалба, така, както е предявена с доводите изложени в нея. В същото време считаме, че касационната жалба на подсъдимата е неоснователна и ще изложим съображения в тази насока.

На първо място считаме, че за намаляване на присъдата на подсъдимата от втората инстанция съдът не е формирал правилно вътрешното си убеждение, като е надценил някои демонстрирани отношения на подсъдимата към деянието в тази фаза на процеса, а именно съжалението, което е изказано към резултата от нейните действия и добрите характеристични данни. Съдът по този начин е стигнал до извода, че присъдата е силно завишена, че поправянето на дееца може да стане и чрез по-леко наказание, имайки предвид, че е добра майка, но е изоставил видимото обстоятелство, че субект на нейните престъпни действия не е нейно дете, а чуждо дете, което е поверено във връзка службата ѝ.

Считаме, че в тази насока не се касае за необоснованост на съдебния акт на втората инстанция, а за неправилно формиране на вътрешното убеждение. Нямаме отговор на въпроса, намалявайки с две години постановената присъда при такова тежко поведение и при такъв тежък резултат на какво разчита съда да се поправи този човек, който е демонстрирал това поведение и не постфактум, когато процесът го разисква,

разследва и установява и доказва, а към момента на извършване на деянието, каквато е принципната позиция, както на ВКС, така и на теория.

Основните елементи дали деянието е умишлено и по този начин засягам част от претенциите от касационната жалба на подсъдимата, или не е умишлено, и каква форма на умисъл има при извършването му се съди към момента на самото извършване по онези обективни белези, които остават, които са доказани и са изследвани. Считам, че по това дело, както първата, така и втората инстанция проявиха активност в изследване, събиране и доказване на всеки един признак от деянието. Разбира се, че основна роля в една цялостна характеристика на нейното проявление тази вечер има изцяло видеозаписът, който е направен от камерите. Без него следствието щеше да страда от основно характеристики от поведението на тази жена. Ако върнете, и се надявам че сте прегледали материала, както овеществен с протокол за оглед на веществени доказателства, така и записа от камерите, ще видите, че поведението на подсъдимата е различно в различната част на денонощието, когато тя изпълнява служебните си задължения. Когато при нея има хора, тя е с добро отношение към децата и когато остане сама, е извършила това. Часовете на малтретиране на това дете, ударите, които са нанесени в централна част за живота на човека, а именно главичката, начина по който са нанасяни, интервалът между тях, броят на ударите върху дете, което е на три дни говорят за една жестокост, която не е предизвикана с нищо. Говорят за една последователност и за цинично бих обявила твърдението на подсъдимата и на защитата, че ако е искала е могла да убие това дете, но понеже липсва умисъл затова не го е направила. Това не намира споделяне в никой свестен човек, или човек който обсъжда обективно и правилно самите проявления на характера и действията на извършителя към момента на извършване. Много заключения и обобщения или умотворения можем да измислим в момента, когато се разглежда деянието като престъпно и се търсят елементите на вина. Моментата на извършване е ясно запечатан на носител, той впечатлява с броя, начина, последователността и упоритостта. Вижете поведението ѝ, уважаеми касационни съдии, след 03:00 часа, и след нанасяне на серията от удари детето е млъкнало тотално. То не се и движи. Тя го наблюдава, но това не ѝ пречи да нанесе следваща порция удари. Кой спаси детето? Чете се в експертизите, че на тази възраст в това състояние, ако не беше оказана адекватна помощ в изключително съвременно медицинско съоръжение и не беше поставено на озонотерапия с вливане на медикаменти, животът на детето е поставен в реална опасност. Това е едно планирано, очаквано, износено, при нормално раждане здраво дете. То е предадено в здравно заведение на длъжностно лице „ акушер“. Майката на доверителката ми също е акушерка. Това още повече тревожи цялото

семейство за начина, по който тя се е отнесла към това дете, което ѝ е поверено. Пет деца има в това заведение, в тази стая. Четири от тях са бити. Н. е бита най тежко, най дълго и най-жестоко. Какво има зад това? Някакво случайно деяние, някаква професионална задръстеност, че няма къде да легне, че няма къде да почине, няма никакво оправдание. За съжаление няма и личен мотив за познанство с бащата и майката. Пак за съжаление към процеса, тя не направи своето изявление по никакъв начин. Не даде да се разбере, че е критична към деянието, към това, което е направила към тези хора, към увреждането на едно дете, което е спасено от медицината, но е останало за цял живот увредено с епилепсия.

Изразено е съмнение в касационната жалба, че епилепсията не е доказана. Какво доказателство повече от това, което е дадено от експерта. Ние имаме пълно покритие, за да заявим, че съдът е изследвал всички доказателства и няма основание да се счита, че има още нещо, което да бъде открито с нови следствени действия, за да се върне делото за ново разглеждане.

На второ място, материалният закон не е нарушен, а е правилно приложен съобразно постоянната практика на ВКС по критериите, които изтъкнах още в началото, стремейки се да оборим липсата на субективния умисъл, за който се твърди в касационната жалба на подсъдимата.

Считам, с оглед заключението дадено и от първата, и от втората инстанция, че деянието като такова е безспорно доказано, че материалният закон е правилно приложен и не е допуснато нарушение на процесуалните правила, които да доведат до ограничаване на правото на защита на подсъдимата. Напротив, ние изследвахме в множество заседания трудовото законодателство, нарушенията на правата ѝ и по това време още не знаехме, че тя притежава апартамент в (населено място), в който е могла да почива, а я съжалявахме, че трябва да върши дежурства по 24 часа, за да не пътува до (населено място) и обратно.

Създаването на привидни уважение и почитание към майчинството, към това че е вдовица, че има две деца, не може да омаловажи в никакъв случай нейното, според мен, с висока степен на обществена опасност поведение, демонстрирано към Н. Нито високата степен на обществена опасност на самото деяние, опит за убийство на едно дете на три дни, няма никакво обстоятелство, което да говори, както се твърди в касационната жалба на подсъдимата, че тя своевременно е сигнализирала за неговото състояние. Ако е своевременно, ако е сигнализирано с цел да помогне да заличи и намали последиците от деянието, щеше да има друго проявление в обективния мир. Тя отива и казва: „това е жълтеничка“ и се започва една мотаница в медицинските действия, които се предприемат. Никой не допуска

и не може да повярва, че това дете е малтретирано физически. Колко удари трябваше да бъдат нанесени, за да се получат тези оцветявания, за да се получи това счупване на черепа. Има експертиза, която е повторена, потретена, която е комплексна съвместна и всичко това е безспорно изяснено. Детето не е падало, не е изпускано, няма друг начин да бъде причинено това, след като е родено читаво. В момента Н. е демонстрирала всички признаци на епилепсия. Тя е получила и съответната инвалидизация. На нея са предписани лекарства с тежки проявления за бъдеще на черния дроб и бъбреците, за да подтиснат броя и честотата на епилептичните припадъци. Тези хора от щастливи родители за три дни се превърнаха в истински страдалци за цял живот. А това дете е инвалид за също толкова време. Те ходят от лекар на лекар вместо да се радват на детството му. И обществото не може да бъде безразлично към тази трагедия, която някой по някакви съображения, без критично отношение и без разкаяние е причинил на това семейство.

Затова аз считам, че наказанието е занижено, родителите са недоволни и не проявяват само своето отношение към последиците, защото те трябва да издържат това дете и да го гледат, а проявяват своето отношение към цялото общество, че никой, никога не трябва да бъде подложен на такава малтретиране. Нищо не може да се върне при Н., тя не може да бъде същото дете, което е родено, но и други не бива да попадат по този начин в такава репресия. Затова считаме, че първо следва да се приеме квалификацията, това е предвидимото и очакваното от нас. Да постанови най висшата инстанция в РБ при всички тези доказателства, които са събрани, да се прецени, че наказанието е занижено в този размер. Както сме поискали доживотен затвор да бъде преценено като най адекватното наказание за степента на обществена опасност на деца и на деянието.

На следващо място въпреки, че родителите на Н. са убедени, че тази сума никога не може да бъде събрана, тъй като жената е разпродала имущество и няма какво да ѝ се вземе, и тя фактически ще остане ненаказана от гледна точка на обезпечаване на вредите, които е причинила. Тя не направи усилия да подпомогне с каквото и да било тези родители в техните терзания, толкова време - детето е на пет години и един месец.

Считам, че с оглед принципа на справедливост от 52 на съдебната практика на този вид дела за родилки загубили децата си и обратно за дете загубило майка си 400 000 лв., нито е прекомерно, нито е несправедливо увеличено, а е един коректно определен размер на обезщетението, определено от първата и потвърдено от втората инстанция. За това в тази част ви моля да го потвърдите.

Р. Д. като законен представител на Н. Д.: Искам да се извиня на съдебния състав, че моята мисъл няма да тече така гладко както на адвокат Д., но аз не съм юрист. Може би ще бъда хаотичен в това, което ще кажа, но ще се опитам да съм максимално кратък. Снощи вечерта се опитах да си събера мислите какво стана преди пет години и какво се случи през тези пет години, не можах.

Знам, че един човек причини на мен и семейството ми нещо, което не може да се поправи.

Това, че Н. оцеля не е само лекарската помощ. Тя е една от причините, другото нещо е волята ѝ за живот, воля която никога не я предаде. Н. беше една седмица в кома, това го казвам по отношение колко сериозно беше състоянието на Н..

Прочетох жалбата на адвокат Ж. от която леко бях озадачен. Тя много добре изгледа кадрите на 30 и 31 януари от въпросната вечер и в жалбата ми направи едно изречение огромно впечатление, че Н. във въпросната вечер, че Н. била леко потупвана. Това е написано от жена, която е и майка. Дете се потупва, когато се нахрани, за да се оригне. Ударите които нанесе Е. К. във въпросната вечер не бяха потупвания.

От записа е нормално да не може да се прецени с колко нютона е ударена Н., но в последствие счупения череп, за да се счупи представете си каква сила е била. Има нанесени 11 удара в рамките на 4 минути, това е такава жестокост, която аз не мога да си я представя и да я осъзная. Лично аз записа не съм го гледал, единствено съм чел експертизата по записа. Ако бях гледал записа, сега щях да съм от другата страна, а не от тази. За тези пет години, колкото и да ми е неприятно, се убедих, че хората извършили изключително тежки деяния за изключително защитени от закона. Те могат да изискват абсолютно всичко от съда – експертизи, свидетели, а какво оставят на жертвите, на тези които са потърпевши. Единственото нещо, което поискахме като законни представители на Н., беше да се преразгледа мярката ѝ за неотклонение, което се оказва, че ние нямаме това право да го поискаме. Има право само държавното обвинение. Оспорва се епилепсията. За толкова години Н. има един набор от документи – епикризи, експертизи, телково решение и т.о. Н. пие по пет пъти на ден сироп, за да потискаме тези гърчове. Гърчовете са нещо много страшно, налагало ми се е доста пъти да изпадам в ситуация да не чакам линейка, а директно да я карам към спешното. Това което причини К. на Н. и след това на нас като родители, на хората които са около нас, това няма присъда. Ние със съпругата ми не сме същите хора след това нещо. Думата справедливост губи всякакъв смисъл. В този случай има по голяма тежест думата адекватност. Аз не искам никой да съжалява Н., но искам справедливост и адекватно решение. Тази жена извърши ужасно деяние,

жена която е медицински работник и ѝ е поверено да се грижи за четири дневно бебе. За пет години смени 20 пъти версията си. Надявам се съдебния състав да вземе едно адекватно решение и да накаже пропорционално акушерката Е. К. за деянието конкретната вечер, за тези 42-43 удара в тялото и в главата, за счупения череп и впоследствие за епилепсията и за всичко което впоследствие ни причини.

Адвокат Ж.: Поддържам жалбата, с която ви сезирах по основания сочени в нея.

Действително налице е едно доста сериозно деяние, което е и укоримо, но никъде от данните по делото не може да се направи един категоричен извод, че е налице умисъл за убийство на новородено дете. Подсъдимата не е целяла или не е допускала смъртта на него. К. е сигнализирала наистина лекарите за настъпили проблеми при детето и ако тя е целяла да настъпи някакъв вредоносен резултат в случая опит за убийство не имала абсолютно никаква причина, която да я пречатства. По скоро според мен и така, както са събирани данните по делото можем да говорим за причиняване на телесна повреда, но не и опит за убийство.

От обективна страна е налице телесна повреда, а от субективна не е налице умисъл, който може да е пряк или евентуален за извършване на такова деяние, каквото е повдигнато в обвинението.

В тази връзка считам, че от подсъдимата не би следвало да се носи отговорност за опит за убийство, въпреки така сериозното повдигнато обвинение и цялата драма на тази човешка съдба и на това дете.

По отношение на събраните доказателства по делото става ясно, че са налице множество неизяснени факти, както и редица процесуални нарушения. Имам предвид, че подсъдимата е арестувана в дома си без заповед за задържане от органите на полицията, които дори не са се легитимирали. На следващо място при извършване на процесуално следствени действия същият ден при задържането ѝ, тя е била без защитник. По нататък се забелязва, че наред с трудовия ѝ договор е бил налице и един граждански такъв, който обаче не е бил подписан от нея. Оказа се, че персоналът на въпросното здравно заведение е бил изцяло в разрез с трудовото законодателство. Полагал се е изключително продължителен и тежък извънреден труд, доста над допустимия годишен такъв, който предвижда кодекса на труда. Това е именно поради липса на персонал и от страх да не загуби работата си всеки един служител в здравното заведение, хората са били принудени да работят извънредно.

Във връзка с това, което заяви в становището си адвокатката на пострадалата, че тя е имала апартамент тук и не е живяла в него е така, но той е бил малък и не е бил пригоден все още за живеене, а основната причина,

поради която тя е пътувала е това, че тя е работила допълнително на ледена пързалка в (населено място).

В двете съдебни инстанции при извършените експертизи ми направи впечатление, че не се отговори на някои от възникналите въпроси, тъй като аз поех делото едва в неговата въззивна фаза. Въпросът е кога възникват външните признаци видими с просто око след получената травма, а именно отока и хематома, който се наблюдава при детенцето. Отговорите на вещите лица са били уклончиви, като определят един разтеглив период от време.

При прегледът на детето от дневната смяна, което става на 18.04.2015 година не са установени външни признаци на травмата, тъй като бебето е било лекувано от жълтеница, поради кръвнорупова несъвместимост, което обаче е наложило едно кръвопреливане чрез абокат и е била търсена вена в главичката. Тоест, можем да направим извод, че е бил извършен доста обстоен преглед на самото детенце, за да може да се намери веничка, с оглед и на възрастта му.

На следващо място безспорно е установено по делото, че оригиналните записи от охранителните камери липсват, а експертизата е извършена единствено и само въз основа на копията, които не са нито свалени, нито иззети по реда на НПК. Вещите лица не са обяснили каква е причината, която са установили, а именно разликата в повече от един час от астрономическото време и времето, което всъщност се вижда на самата камера, което показва часовника на камерата, също така, както и множеството прекъсвания, които самите вещи лица са установили при изготвянето на тази експертиза.

От тук за мен възниква въпросът, дали наистина ударите, които се сочат от обвинението са достоверни като брой. В открито съдебно заседание при Софийски градски съд от 03.06.2016 година свидетелката М. Д. и свидетелката Ж. Ч., които са били акушерки във въпросното здравно заведение, след прочитане на показанията им от досъдебната фаза, пред съда заявяват следното: „Това не съм го писала. Това не съм го казала.“ Така отново се поставя съмнение достоверността на събраните доказателства и воденето на самото наказателно производство.

Пред въззивното съдебно следствие бяха допуснати по мое искане две съдебни експертизи. Едната е съдебно медицинската експертиза, а другата съдебно психиатрична експертиза, тъй като бих искала да изследва въпроса по отношение синдрома „бърнаут“ и страдала ли е самата подсъдима от него, тъй като ми направи впечатление при гледането на запис, че тя наистина нанася удари, с каква сила аз не мога да кажа и не мога да преценя, но виждаха се моменти, в които тя отива при бебето, гали го, завива го и го обгрижва по някакъв начин. Именно оттам у мен възникна въпроса, възможно

ли е човек с нормална психика да реагира по този начин. наблюдаваше се едно раздвояване на личността, което лично мен ме озадачи.

По така направените искания съдът ги уважи заедно с въпросите, които бях поставила. Обаче, нарушени бяха основни принципи при изготвянето специално на съдебно психиатричната експертиза, а именно това са изискванията, които се сочат в Наредба № 2 и по-конкретно на чл. 17 и чл. 26 от същата. Прави впечатление, че заключението на съдебно психиатрична експертиза не съответства на обстоятелствената ѝ част. Вещото лице не отговаря на въпросите, а по-скоро ни разяснява общи понятия за синдрома на „бърнаут“, а не относими за конкретното лице, като дори не споменава и за тази категория лица, а именно за акушерки в неонатологията. В съдебното заседание вещото лице заяви, че е познавала подсъдимата от телевизията, че личен преглед не ѝ е извършван и че заключение по отношение на нея няма, имала, но само лично, но не било поставено като задача. Доцент Ц. за изготвянето на своята задача е ползвала изводите на предишни две съдебно психиатрични експертизи, които са извършвани в по-предните фази на наказателния процес. Оттук считам, че този извод, който тя прави не може да се обосновава на нейните преки наблюдения, следователно поставената задача не беше изпълнена, както и че се поставя под съмнение обективността на самото вещо лице при изготвяне на експертизата. В тази връзка въззивният съд, считам, че неправилно кредитира това доказателство, което е ползвал при формирането на правните си изводи и респективно при постановяването на своето решение.

В следващата съдебно медицинска експертиза, която се изготви не от лице с необходимите знания в областта, защото при мен беше поставено изрично искане да бъде изследван от детски невролог, хабилитиран такъв. За изготвянето беше определена като вещо лице доктор Д., която е детски лекар и е със специализация по неврология, но не е хабилитиран кадър. Също така бях поставила като искане да бъде извършен и един физикален преглед на детето, за да може да се установи какво е здравословното му състояние към момента и евентуално да видим причинно-следствената връзка от причинената травма към вредоносния резултат към настоящия момент.

В тази връзка бяха представени като доказателства медицинска документация от бащата на Н. в деловодството на Софийския апелативен съд. Съответно, те не бяха приобщени, кредитирани по реда, който изисква законът от съдебният състав на въззивната инстанция. След направено мое възражение въззивният съд ги допусна и приобщи по делото с определение. Това се вижда именно от датата на молбата, която е депозирана от адвокат Д..

На следващо място считам, че така наложеното наказание, което всъщност въззивният съд определи на подсъдимата, наистина е завишено с

оглед на извършеното деяние, ако сметнем, че наистина по категоричен и несъмнен начин повдигнатото обвинение е доказано на основание чл. 303 от НПК.

Считам, че съвместното разглеждане на гражданския иск уважен от две съдебни инстанции в размер на 400 000 лева е изключително прекомерен, защото размерът, в който е уважен е определен в отклонение с принципите за справедливост, който е залегнал в разпоредбите на чл. 52 от закона за задълженията и договорите. В конкретния случай принципът за справедливост е нарушен. Присъдената сума е прекомерна и е определена в отклонение с практиката на съдилищата по подобен вид дела, както и в настоящата икономическа обстановка. Имайте предвид дори, че при случаи с летален край, дори кръвнината не достига тази сума, която се изплаща на пострадалите.

Считам, че целите на наказанието е да въздейства предупредително, да поправи и превъзпита, а не да се превръща в една предварителна и неоснователна репресия. Всички сме наясно в какво състояние са и двете страни. Пострадалото дете, доколкото знам, посещава детска градина. Нека да е живо и здраво. Пожелавам от все сърце на него и на родителите да се възстанови, но с оглед на наказанието и неговите цели, както и неговата ефективност считам, че прекалената репресия не може да доведе до резултат, който наистина цели налагането на наказанието. Наказанието е справедливо, когато съдейства и за осъществяването на неговата индивидуална превенция, а не както в случая единствено и само погледнато в неговата генерална превенция.

Решаващ критерий за определяне на наказанието се обуславя, както от начина на осъществяване на престъпния състав, от наличието на едни или други квалифициращи деянието обстоятелства, но и от това дали се явява целесъобразно и за действителното поправяне от изтърпяване за постигане целите на наказанието.

С оглед гореизложеното считам, че е редно и справедливо да измените решението на въззивната инстанция с оглед размера на наказанието, което беше в размер на 16 години „лишаване от свобода“, както и да намалите прекомерността на предявения граждански иск в размер на 400 000 лева.

Алтернативно считам, че ако намерите налице основания делото би следвало да бъде върнато за разглеждане.

ПРОКУРОРЪТ: При протеклото няколко години наказателно производство на досъдебното производство, първоинстанционния и въззивния съд са събрани изключително много доказателства, писмени, гласни, многобройни експертизи, които доказват по един несъмнен начин, че

подсъдимата Е. К. е извършила престъплението по чл.116, ал. 1, т. 4, 5 и 6 във вр. чл. 115, вр. чл. 18 НК.

Пред вас са депозиранни касационни жалби от подсъдимата чрез нейния защитник и от частния обвинител и граждански ищец.

По отношение на касационната жалба на подсъдимата не са налице посочените касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 3 от НК. Това е така, защото многобройни възражения от защитата са изтъкнати и пред въззивната инстанция и точно по искане на защитата въззивната инстанция е провела подробно съдебно следствие, в резултат на което са назначени по искане на защитата комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза и на базата на съдебно медицинска експертиза относно състоянието на новороденото и пострадало дете Н. Д. И всичко това по искането на защитата. Тоест, въззивният съд се е съобразил с допълнителните искания на защитата за допълнително изясняване на обстоятелства по делото. Тези доказателства също са потвърдили фактическата и правна квалификация по делото и извършеното престъпление.

По отношение на тази жалба изложените възражения от защитата срещу експертизите са напълно неоснователни. Те са изготвени от компетентни вещи лица и липсват всякакви основания да се поставят под съмнение тяхната правилност и обосноваост. Това категорично е посочено и в мотивите на съдебния акт на въззивния съд, който е анализирал тези заключения, както и събраните доказателства от фактическа и правна страна. Извършвайки престъплението, подсъдимата К. след извършване на деянието се е опитала да прикрие нанесените телесни увреждания, тежки травматични на пострадалата Н., като е обяснила, че се касае за типично заболяване на новородените – жълтеница. Горното обстоятелство и забавянето на оказване на помощ на пострадалата новородено дете е довело до допълнителни усложнения. Не само това, подсъдимата е заблудила дежурния лекар П., както и майката на детето свидетелката Д. по отношение на състоянието на детето. Благодарение на действията на свидетелката В. Д., която е извършила преглед, детето е било спасено.

Анализирайки всички горепосочени фактически обстоятелства по делото въззивната инстанция е достигнала до правилния извод посочвайки подробно телесните увреждания, които са причинени на пострадалата Н., че деянието е извършено под форма на вината на пряк умисъл и това подробно и обосновано е посочено в решението на Софийския апелативен съд.

В следствие на причинените увреждания на двегодишна възраст пострадалото дете Н. Д. отключва следтравматична епилепсия с фокални пристъпи и с прогресия, което е установено по делото, включително и във въззивната инстанция.

Предвид всичко посочено, имайки пред вас цялото наказателно производство, е видно, че липсват каквито и да е данни за нарушения на материалния закон или за допуснати процесуални нарушения, както на първата, така и на въззивната инстанция.

По отношение на наложено наказание, което Апелативен съд – София е намалил от 18 на 16 години „лишаване от свобода“, считам, че това наказание е занижено поради следните обстоятелства. За деянието по чл. 116, т. 4, 5 и 6 НК, вр. чл. 18 НК наложеното наказание намалено и в този размер от Апелативен съд – София се явява наказание към минимума за съответното престъпление. Вярно е, че деянието е извършено при условията на опит, но този опит е приключил не с действие от самата подсъдима, а с последващи действия на лекарите, които са оказали своевременна, макар и забавена по вина на подсъдима, медицинска помощ на новороденото дете. Наказанието е занижено, защото извършеното престъпление е с висока степен на обществена опасност и това е така, защото то се отличава с такава висока степен на обществена опасност и за тези престъпления от този вид. Това престъпление се отличава и е уникално в съдебната практика на българското правораздаване.

Ето защо, предвид тежкото престъпление, предвид действията на подсъдимата след деянието считам, че наказанието следва да бъде увеличено. Като имате предвид, че са изяснени всички обстоятелства по делото, материалният закон е приложен правилно от двете съдебни инстанции, че липсват каквито и да е данни за допуснати съществени процесуални нарушения, че наложеното наказание е занижено от въззивната инстанция, моля да постановите съдебен акт, с който да отхвърлите изцяло жалбата на подсъдимата, да уважите жалбата на частния обвинител и граждански ищец, като съобразите в тази част и вашите правомощия по чл. 354, ал. 3, т. 1 от НПК и дадете съответни указания за увеличаване на наложеното наказание.

Моля в горния смисъл да постановите и вашето съдебно решение.

Съдът обяви на страните, че ще се произнесе със съдебен акт в законния срок след съвещание.

Протоколът изготвен в съдебно заседание, което приключи в 12.26 часа.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

СЕКРЕТАР: